

Tilfælde forekommer dette mig lidt mærkeligt, idet Begivenhederne og Udviklings Gang jo noksom have vist, at denne Burderingssum er rent forfært. Det har maasse været laant indtil $\frac{2}{3}$ af Burderingssummen, maaste ikke en Gang saa højt, og nu lider Kreditforeningens Tab paa dette Laan, maa overtage Ejendommen som uflydestgjort Pant-haver. Hvorfor skal man saa blive ved at holde sig til den gamle Burderingssum, som viser sig at være rent forfært? Paa den anden Side, vilde man anordne, at der skal optages en ny Burdering, efter at Ejendommen har været til Tvangsavktion og har maattet overtages af Kreditforeningen, saa vil rimeligvis den ny Burdering ikke blive stort større end Restgælden og knap det. Maaste Kreditforeningen ikke er bleven helt dækket, og i saa Tilfælde skal det kun være $\frac{3}{10}$ af Restgælden, der kan indstaa, med andre Ord, naar Kreditforeningen sælger Ejendommen igen, skulde der i saa Tilfælde indbrages og annulleres $\frac{7}{10}$ af det oprindelige Laan. Jeg kan ikke se, hvad disse specificerede og temmelig bindende Bestemmelser egentlig skulle gøre godt for. Det forekommer mig at være naturligere at lade det Punkt blive staaende paa samme Maade, som det hidtil har staaet med Hensyn til de fleste navnlig af de ældre Kreditforeninger. Det er kun for nogle af de yngre Kreditforeninger, at der, saa vidt jeg ved, er givet Reglen om, at der skal afdrages $\frac{1}{3}$ hvert Aar. Og navnlig for det Tilfælde, at det lykkes Kreditforeningen, efter at have maattet overtage Ejendommen ved Tvangsavktion som uflydestgjort Pant-haver, at finde en solid Køber, der vil give for Ejendommen, hvad der svarer til Kreditforeningens indstaaende Penge, hvorfor skal saa ikke Kreditforeningen hos den ny Ejer kunne lade det gamle Laans Beløb blive staaende som et statutmæssigt Laan, hvorfor skal Kreditforeningen tvinges ned til $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen — hvorledes denne maa forståas — og saa give Køberen et Ekstra-laan af Reservecapitalen, som kan fylde det ud, for at han overhovedet kan komme til at købe og ikke skal præstere en alfor stor Udbetaling. I Virkeligheden munder det altsammen ud i, at det er Reservecapitalen, der skal bløde; Reservecapitalen er i Besiddelse af Kasseobligationer, som skulle kasseres og bringes ud af Verden, men enten man har de Obligationer liggende i Reservecapitalen eller en ny Panteobligation fra en ny Køber, eller selve Ejendommen udgør en Del af Reservecapitalen, forekommer mig at være temmelig ligegyldigt. I ethvert Tilfælde kunne de Combinationer, der kunne indtræde,

være saa mange, at der skulde kunne fordres en vis Frihed i Rørelsen, og naar den paa-gældende Kreditforening vedtager de fornødne statutmæssige Bestemmelser derom, og Ministeriet stadfæster dem, synes jeg, at man kan være fuldt betrygget, og jeg tror, at de Regler, som ere givne her i Nummer 4, ere af den Bestaaffenhed, at vistnok meget saa Kreditforeninger ville betragte det som nogen Begunstigelse eller Vettelse af Tilstanden, at de maaste ville sige: Nej, lad os saa meget hellere blive staaende ved det gamle. Der opstaar saa det Spørgsmaal, om § 1 er saaledes at forstaa, at samtlige de Begunstigelser, om man vil kalde dem saa, som nævnes i Nummer 1—4, skulle følges ad, eller om ikke en Kreditforening kan saa de Begunstigelser, som staa under Nummer 1, 2 og 3, uden at behøve at tage Nummer 4 med. Jeg nævner det for at henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa, at man vistnok bør underkaste denne Bestemmelse under Nummer 4 en fornøjet Prøvelse, under hvilken man maaste vil komme til at sige, at den er temmelig overflødig.

Jeg har saa med Hensyn til § 2 at gøre de samme Bemærkninger, som jeg gjorde i Fjor, og som Tinget eller Udvalget ikke tog noget Hensyn til, men jeg vil dog for at have min Samvittighed fri gentage dem. De falde til Dels sammen med, hvad den ærede sidste Taler sagde, at der ingen Grund er til i den Grad at berøve Kreditforeningerne det Selbystyre, de hidtil have haft, og under hvilket alt er gaaet meget godt. Men det er endda ikke fra den Side, at Sagen forekommer mig at have størst Betænknelighed. Min Betænknelighed er den, at vi ikke uden nogen Nødvendighed skulle blande Staten og Statskassen ind med Kreditforeningerne. I Virkeligheden er jo den Begunstigelse, Kreditforeningerne saa, kun den, at de slippe for at betale Stempelgebyr. Hvorfor skal saa Staten, om jeg saa maa sige, mænge sig med Kreditforeningerne paa den Maade, som den højtærede Minister her foreslaar. Der er navnlig dette, at Valget af den administrerende Direktør skal godkendes af Indenrigsministeren. Jeg sætter det Tilfælde, at der foreslaas Indenrigsministeren en Mand, der er valgt af Repræsentantskabet, og Indenrigsministeren synes ikke om ham af en eller anden Grund. En Indenrigsminister har kastet sin Kærlighed paa en bestemt Person, som han synes er bedre. Saa kassierer han den indstillede og lader den underhaanden vide, at naar de indstille den eller den Mand, saa vil han blive approberet. Han vælges da, men gør Scandale og tilføjer Kreditforeningen Tab, og saa siger